

השותפין פרק חמישי נדרים

מסורת הש"ס

דעם

ר"ן

מו.

עין משפט
נר מצוה

(א) ופי' הר"ן ע"ז תחלה
בע"ב, (ב) לשל מכה.
(ג) ופי' הר"ן ע"ז תחלה
בדף מזו, (ד) שייך לפ"ב,
(ה) ב"ב נ: ו, (ו) ע"י פי' הר"ן
עד סוף המחזיקי' לקמן בע"ב
ובדף מזו, (ז) ל"ל וז"ח קמני
לה, (ח) ל"ל א"ח.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ושניהן
תקורין להעמיד וס'
נחיים ותבור ולגדל:

מוסף רש"י

קונם לביחך שאני
נכנס. כל זמן שהוא ביקר,
היה דומיה נכסתי עליך,
כיון שמה בעל הבית או
שומרו לאחור בית האחר
מותר לזכנם בו, להשאיר
איתו שני, אבל אחר לבית זה
שלי נכנס, הרי משמע
נכנסים אלו, דקאמר הבית
עליו לעולם, אף על פי
שמה לו מכור לאחר, אסור
לזכנם בו (ועי' חב"י).

פירוש הרא"ש

אם יש לו ברה דמיס
גמ' מפרס מר:
אין לו תחית ד'
מרה: דרמס המור
והתל תמסרס ל'
למרה עליו: מר או
מפרס מרה:
דמס למר ניקס אל'
לל למר: מר אל'
מס מר אל' אל' אל'
למר זכר ו' אל' אל'
לל למר עליו עלוס:
גמ' ברהו מר רמ'
דמס דממסרס: מר
למס ו' מר קמס
למס ברהו דמסרס
ממסרס למרס ו' דמס
למס ברהו מר ניקס
דמס לל ברהו: מר
ממס מר מר:
ממסו מר מר:
אמר מרה מר:
בוס: מר שפס המור
ממסו למסר תוקס ו'
למס מרס ק' לל מר
דמס מרס ברהו
למס מרס:

והוא אחד מהם מודר הנאה על
חבירו למכור את חלקו. אמר
היה אחד מן השוק מודר מן

יוֹשֵׁנִים אֲסוּרִים לְהַעֲמִיתָ
 תְּרַנְגוּלִים הָיָה אֶחָד מֵהֶם
 לֹא יָכֵן לְחַצֵּר רַבִּי אֵל
 יָכוֹל הוּא לֹמַר לוֹ לֵה
 נִכְנֵם לְתוֹךְ שְׁלֹךְ וְכֹכֵם
 אֶת חֲלָקִי הָיָה אַחֶהָ
 מֵהֶם הִנָּה לֹא יָכֵן
 יַעֲקֹב אֹמֵר יָכוֹל לֹמַם
 אֲנִי נִכְנֵם וְאֲנִי יָכֵן
 הִנָּה מַחֲבִירוֹ וִישׁ
 מוֹשְׁכֵרֵן בְּעִיר אִם יֵר
 אֲסוּר אֵין לוֹ בְּהֵן תְּפִסִּי
 לְחִבְרוֹ קוֹנֵם לְכִיתוֹךְ ע
 לֹקֵחַ מֵת אוֹ שְׁמֵכֵר
 בֵּית זֶה שְׁאֵנִי נִכְנֵם
 מֵת אוֹ שְׁמֵכֵר לֹאחֶהָ
 לָחַד בְּנֵדְרוֹ פְּלִיגִי תְּרִי
 אֲמִירֵן בְּנֵדְרוֹ הוּא רַבִּי
 אֶת זֶה מוֹדֵר לִיה רַבִּי
 דְּמוֹ אוֹ דִּילְמָא אֲפִילוֹ
 רַבְנֵן ת"ש הָיָה אֶחָד מֵהֶם
 וּפְלִיגִי רַבְנֵן תְּנִי נְדוּר
 מִסְּתַבְּרָא דְרַתְּנֵי סִיפֵי
 לְמַכּוּר אֶת חֲלָקִי אֵין
 דְּמוֹ דְּהִינֵן דְּחִתְּנֵי

אמר לביית זה או שדה
ו. אחרים טענו לעולם:

דאדריה אמאי כופין אותו

מחברת לאחר מכן מעבד את
דעמלה כבירה'ן קדשוריתא
ן יעקב דבני הא' ין צבירה
צ'ן לומר שהסדר הדבר עשוי
ה' פלויית היתא קנייה ל' לגמרי
היה מחברת זה מתחלה אפילו
היא גזולה אין צבירה ומתא
לכל א' בחלקו של חבירו אלא
דבר שקומות מפיקין אותו.
נראה לי: ושניהם אסורין
יד ריחם וסנור ולגדל טרנוולין.

ג' להמריץ בפרק חוקת הבתים
 פני האעמודה כדי לא קפדי מ"מ
 קפדי יבולין לעבד כי וכל מה
 ששרכן ליתן ויחור אסור בחודר
 ס"ה אחד מכן מודר **בגאס**
 דר וכו'. ל"ה בגאס לא אטריכא
 יבקנ וכו' ל"ה פן יעקב דפין
 יתמר למר מה לי נדרו שמיסמם
 ר אחד מהם אלף משום סיפא
 דקמאי וסופין הנידר למיבד
 ולקו אסור כשנדר אחד מהם
 דכיון דליבוי אסור וחדשה
 חיישינן שמא יתקנא בחצרו
 ג' כה אף הוא ולפיכך כדי שלא
 יספיק אותו למכור. אבל כשנדרו
 כי מזה דשמיא אסורין י
 פן דכל דא וחד מזהבא אסוריה.
 באוסר נכסיו על עממו מהך
 א גופא אין כופין אותו למכור
 כשחפצין שנדר אחד מהם הרי
 ון ואפילו לרבי אליעזר כי יעקב
 דשרי ליכנס לחצר כופין אותו
 ללדריה גמי אסור ומיחש
 ש שוראם אף חצרו ממעמד
 ומכור וואו אינו רשאי וסמי

זא אקור דערמאן הרב וואס
צאכערס בעהמדת רחמים לעבנ
צו זיך מילתא לעבנ דאס דאס
אזוי: **היום אחד** מן **שוק מודר**
רו יוכל לעבנ על אחד מן השוק
יכול לעבנ וועגערן מראה דעמ
תן לשוק? אזי מראה זכרן לו
תן אקור שאס קען וזאס אז
ענין שרי וואס נראו לי דבריו:
מו. גלומר דילמא טולבו ספירא
קנסין אכל דהדירו דלא שין
קנס דבריה ואין דבריה אז דילמא
קנס מודר מחבירו קניי אלא
קניי מאחרי: **אזי לעבנ דהדירו**
מאמר וילמא אזי אשכח נכסיו
נכסור את שם מפני שאכר נכסיו
והשם נחמיה על הדב דעניו משה
עליו הרשב"ז ז"ל ומהו אזי שם
לא למכור חלקו ומפני שישלמי
החלק ואין שרי דנקר. אזי אשפט
מרים דבר של עולי צל ואקורים
מיר הכר ר' יונה ז"ל דהאם
מודר ומשום אזי ס' פלוג דבני:
מחלוקת

[illegible]

עמיד ריחים וחנוור ולגדר
מהם מורד הנאה מחבירו
אליעזר בן יעקב אומר
לתוך שלי אני נכנס ואיני
כופין את הנודר למכור
מן השוק מורד באחד
ס לחצר רבי אליעזר בן
שמעון לא לתוך של חבירו
אלו לתוך שלך ⁶⁷המורד
לו מרחץ ובית הבד
יש לו בהן תפיסת יד
יסת יד מותר ⁶⁸הראומר
שאני נכנס ושךד שאני
נכנס לאחר מותר יקנס
שדה זו שאני לוקח
חור אסור: ⁶⁹גמ'
אביעאי
דירו זה את זה מאי מי
דפליגי אבל בהדירו זה
יבגן לראב"י דכי אנוסין
בהדירו זה את זה פליגי
מהן מורד הנאה מחבירו
מחבירו הנאה הכי נמי
יפא וכופין את הנודר
אי אמרת בשלמא דנדר
כופין אלא אי אמרת
אמר רבה אמר זעירי
מחלוקת

הרגל איכא טעמא דשמא יתקנא
 דדרימא הרגל איז נמי שר
 דהשופכיין די האז גויא לא
 יאסור אלא הוא עמא שר שגד
 די ריחא יתקנא בן לומר שגד
 ים תנא קמא דלדרימא פטיטא אכ
 די דפיליו על אחד מן השוק אכ
 טהוא נכנס לדרך השוק בן
 וישי אחד מן השוק לעמא שגד
 כל העולם. אכל הרא"ה ו"ל כת
 רבנן לר' אליעזר בן יעקב דכל
 יין לאו שר אישור בן שיקד
 וכל פקדון שר שגמא את הפה ו
 וכן מודר הגאון מהבירו ופליגי
 דרימא דמודר משמע בן משי
 דרימא אחמי טויפא אכ מינא
 בן דלא כסריא בן שיהא דצין לומר
 נכסיו [של חבירו] ואיכא למיחש
 ו"ה (ע"ה) אין לו דרך הג' שגד
 שר על תרימא הגאון על חלקו שגד
 שר על חבירו ועברו על חבירו
 חייבי עליו חרס ואלא על
 ויית הכנסת אלמא אפילו הכר
 שיהא אסורא דאי שריא מודר

השמיים קדוש אלה נגדו חלני
ידועה מן מקדש השעיר ובשמיים
י שאלר בקיום בעלות אלה אם
הנפסם חלל אלה קדש דערפן מיי
ורבין קין אלה שער ללא הקדש
הלקם ים להחיות וקטור ענין אלה
יע נבאל דמן האמר רמי ענין
יו דבאל מקום השו חתים מדיהים
מקנה ים או ברירה ורין למינה דלי
מנחיה: או אסתר בשלמא גודר
דברין: דספין חרטי שני התור אלה

דודלי מה שביט שזי יורן מן
דודלי נקדקס גמור דאסר לכי דוד
דודלי לל קדש דש שדנדו מיר
דדנן מוסף דר דיר וסדל לא
דקדס ודורשלי מחלל נסיה דער
דש דאסר קוס שלל אלה מחל
דקוס אלל נסדור לא קוס ולי
דלי קאסן ולי נס על מיר
דספד (ח: א) אסר נסדור דדנן
דנן: דר נדר שסר ענאן
אלי אסרת אסר אסר

משמע דקדוש שפדלא לא קדשה ויש לו חומר
 חקוקה כל השנים לגמרי אי נמי יש לחלק
 דלחודש דנני שפדלא והואו דלע"פ דלא
 לחלק דלחודש דן דפרק א"ש מירי ב"ח כד
 ט' בסוף א"ש לו חזיו לא מלי מק
 רמ"י' בנדר מעלתו לכל אחד ואחד אחר נס
 דמו ולא מתקרי דלית להו ברירה (ונבדור)
 אקרי כנצן ונראה דכיון שאמר אהא עלי
 סולית להו ברירה וימיה כפ' שור שנה את
 אחד מהם בודר. משמע שאכירו דלירו ואקרי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones